

J. Kenner: *Engedj el!*

(részlet)

– Nikki – szól hozzám, és a hangja olyan simogató és puha, mint a bársony.

– Mitől fél?

Görcsbe rándul a gyomrom. Elfordulok tőle, és tovább törölgetem a tányérokat, amik egyébként már rég megszáradtak a csepegtető tálcán.

– Nem értem, mire céloz – válaszolom egy kávéscsészét bámulva.

– Dehogynem érti – feleli.

Úgy mozog, akár egy macska, nem is hallom, amikor odajön mögém, de érzem a változást a levegőben, még mielőtt megszólalna. Még mielőtt a keze könnyedén leereszkedne a vállamra.

– Elszökött előlem. – Gyengéden maga felé fordít, ujjbegyével megsimogatja az arcomat. – Ennyire ijesztő vagyok?

Úristen, de mennyire, méghozzá több értelemben! Nem utolsósorban azért rettegek Damien Starktól, mert biztonságban érzem magam mellette. És nekem nem szabad ellazulnom. Ha az ember abbahagyja a védekezést, könnyen összetörik a szíve.

– Nikki! – Felvonja a szemöldökét. Szomorú az arca, és én nem bírom elviselni a gondolatot, hogy ezt én okoztam.

– Nem – válaszolom, és bár ez nem igaz, de nem is hazudok.

– Akkor miért?

– Mert... mert zavarba jöttem.

– Valóban?

A padlót nézem. Damien vonzása olyan erős, hogy alig vagyok képes gondolkodni. Pedig ez veszélyes terep, tiszta fejre van szükség.

– Igen – makacskodom. – Nemet mondtam, de utána annyira begerjesztett, hogy megfeledkeztem magamról. Amikor ismét levegőhöz jutottam, inkább meglógtam.

– Marhaság! – A hangja csalódott, és azt hiszem, kissé dühös.

Nagyot nyelek.

Tesz felém egy lépést, mire én is odébb lépek a konyhapult mellett.

Tiszta fej! Tiszta fejre van szükség!

Kifújja a levegőt. Érzem, hogy ingerült.

– Nem szeretem, ha félelmet kell látnom a szemében.

– Maga lesz az én lovagom a fénylő páncélban?

Gunyorosan mosolyog.

– Azt hiszem, egy kicsit rozsdás vagyok én már ahhoz.

Akaratlanul is elvigyorodom.

– Hát akkor, gondolom, sötét lovag lesz.

– Azzal a sárkánnyal küzdök meg, amelyikkel csak akarja – mondja halálosan komolyan, főleg az én csipkelődő hangvételemhez képest. – De magának nincs szüksége lovagra. Maga erős, Nikki. Kivételes.

Felöltöm a társasági Nikki álarcát.

– Ezt a szöveget adja le az összes nőnek, akivel jár?

– Járok? – A hangja ismét megkeményedik. – Elég sok nőt kísérettem ebben a városban, és egy csomót meg is dugtam. De nem jártam velük.

– Ó! – Nem tudom, hogy ez most a meglepetés hangja-e, a haragé, a szomorúságé vagy a megkönnyebbülésé. Komolyan be kell fejeznem Damiennel ezt a dolgot; meg kell védenem magamat és a titkaimat. Ezzel viszont valami véget ér, és attól félek, hogy kezdettől fogva igazam volt: nem vagyok több számára egy trófeánál. Egy verébnumera, és már megy is tovább. És Jamie még

képes volt teledumálni a fejemet azzal a sok baromsággal, hogy pont *én* kellek neki!

Damien kifejezéstelen tekintettel fürkészi az arcomat.

Megfordulok, fölveszek egy megszáradt tálat, és nekiesek a törlőruhával.

– Szóval ennyi? Megdugja, majd dobja őket?

– Ez kissé nyers megfogalmazás – mondja. – A *dobás* azt sejteti, hogy ők valamivel többet szerettek volna, márpedig egészen biztos vagyok benne, hogy csak le akarták fotóztatni magukat a társaságomban, meg akartak egy kicsit hancúrozni az ágyamban.

– Mindegyik? – Továbbra is a háttal voltam neki. Ez a párbeszéd kezdett egyre szürreálisabbá válni.

– Volt pár nő, aki többet akart. Azokat leráztam. És nem feküdtem le egyikkel sem.

– Ó! – A tál csontszáraz, de én azért csak dörgölöm tovább a törlőruhával.

– Tehát maga nem akar kapcsolatot.

– Velük nem.

– Miért nem?

Gyengéden megfogja a vállamat. Elönt a már ismerős forróság.

– Mert egyik sem volt az a nő, aki nekem kell – mondja, és maga felé fordít, hogy rá kelljen néznom. A tekintete sötét és átható, a hangja cirógat. A szívem dübörög, és alig kapok levegőt. Eszembe jut, ahogy hat éve nézett rám, arra az egyetlen pillantásra, amelyről annyit fantáziáltam. De most nem azt akarja. Nem akarhatja.

– Nem is olyan régen mégis járt valakivel – bököm ki, de rögtön meg is bánom, mert elsötétül az arca.

Egy percig azt hiszem, nem fog válaszolni. Végül bólint.

– Igen – feleli. – Azt hiszem, igen.

Tehát ő volt az a nő, akit akartál? A kérdés a levegőben lóg, de nem bírok hangot adni neki.

A csend egyre nyomasztóbb. Hülyének érzem magam, amiért szóba hoztam a témát. Végül zavartan megnyalom az ajkam.

– Tudom, hogy meghalt. Nagyon sajnálom.

Arca kemény, a fogát összeszorítja, hogy uralkodjék a felindulásán.

– Tragédia történt. – Szokatlanul merev a hangja.

Bólintok, de nem feszegetem tovább a kérdést. Nem tudom, miért mondta, hogy nem szokása bárkivel is együtt járni. Látszik, hogy ez a nő jelentett neki valamit, de nem erőltetem. Ha én őrzöm a titkaimat, nem hibáztathatom, hogy ő is meg akarja őrizni az övéit.

Fáradt vagyok, egyedül szeretnék lenni. Le akarok menni Jamie-vel a sarki boltba jégkrémet meg sütit venni. Nyálas régi filmeket akarok nézni, ülni a kanapén és sírni.

Ki akarom verni a fejből Damien Starkot.

Leginkább azt akarom elfelejteni, hogy mit érzek, ha megérint. Még fantáziálnom sem szabad róla. Túl nyers, túl valóságos. Megszakad a szívem a gondolattól, hogy el kell löknöm magamtól, de tudom, hogy ezt kell tennem. Átváltozok Bájmosoly Nikkivé, és a pultra dobom a törlőruhát.

– Nézze, nagyon kedves magától, hogy idejött megnézni, hogy vagyok. Jól érzem magam. Komolyan. És az a helyzet, hogy sürgős elintéznivalóim lennének, és máris késésben vagyok. Nem szeretnék udvariatlan lenni, de... Elnémulok, és sokatmondóan nézek az ajtóra.

– Randevúja van ma este, Ms. Fairchild?

– Nem! – vágom rá, amit rögtön meg is bánok. Ha valóban randevúm lenne – ha lenne egy komoly valakim –, az lenne a tökéletes ürügy, hogy lekoptassam Damien Starkot.

– Hova megy?

– Tessék? – pislogok. Az udvarias játéktílus nem ilyen. Bár Stark eddig még nem bizonyította, hogy tekintettel lenne a társadalmi konvenciókra. Miért pont most kezdene...

– Ha nem randevúra megy, akkor hova?

Azt aligha közölhetem vele, hogy szeretnék bögni egyet a kanapén, ezért hagyományos stratégiám egyik változatához folyamodom.

– A helyzet az, hogy be akarok szerezni egy smoothie-t, utána pedig ki akarok kocogni a Fryman Canyon Parkig.

– Egyedül?

– Nos, elhívhatnám az angol királyi testőrséget, de azt hiszem, most épp nem érnek rá.

– Hamarosan besötétedik.

– Még hat óra sincs. Csak fél kilenc körül megy le a nap.

– Lehet, hogy akkor tűnik el a szemhatár mögött, de itt hegyek vannak. Amint alkonyodni kezd, gyorsan leszáll a sötétség.

– Csak el akarok löni pár képet a tájról és az alkonyatról. Utána visszajövök. Ígérem, nem hagyom, hogy elvigyen a zsákos ember.

– Nem fogja – közli Damien –, mert nem engedem neki. Ugyanis magával megyek.

– Nem! – ellenkezem. – Méltányolom az aggodását, igazán. De nem.

– Akkor egyáltalán ne is menjen. Engedje meg, hogy én hozzam el magához az alkonyt!

Ez ellen nem tiltakozhatok, leginkább azért, mert fogalmam sincs, mi a csodáról beszél.

– Tessék?

Kimegy a konyhából, majd ismét megjelenik, kezében egy barna csomagolópapírba burkolt tárggyal. Nagyságából és alakjából ítélve bekeretezett kép lehet.

- Magát juttatta eszembe.
- Csakugyan? – Kissé megborzongok az örömtől.

A konyhaasztalra helyezi a csomagot.

- Már korábban át akartam adni, de olyan sietve kellett távoznia, hogy nem volt rá módom.

Bűbájosan mosolygok. Ha ezzel akar magyarázkodásra bírni, az nem fog menni.

- Talán hálásnak is kell lennem érte – mondja. – Így legalább láthatom a lakását.

– Még nem igazán hagytam rajta egyéniségem bélyegét. Jamie ízlése az amerikai turkálók szintjén mozog.

- És a magáé?

– Én sokkal kifinomultabb vagyok: hidegháborús bolhapiac.

- Egy nő, aki a saját feje után megy. Ez tetszik.

Abból, ahogy rámnéz, látom, hogy nagyon is tetszik neki. Krákokok, és a csomagra sandítok. Tudom, azt kellene mondanom, hogy méltányolom a figyelmességét, de nem fogadhatom el. De szeretném tudni, mi van benne. Már a puszta tényről forróság önti el a testem, hogy Damien Stark ajándékot hozott nekem.

- Szabad?

– Természetesen.

Elhagyom a konyhai pult biztonságát, és az asztalhoz merészkedem, egy széket hagyva kettőnk között, de még így is túl közel vagyunk egymáshoz. Érzem a jelenlétét, ahogy besűrűsödik körülötte a levegő. Nagyon kell vigyáznom, nehogy reszkessen a kezem, amikor beakasztom az ujjamat a ragasztószalag alá, és elkezdem lehántani a csomagolópapírt.

Elsőnek a keretet látom meg, és rögtön tudom, hogy nem egy közönséges dísz tárgy. Egyszerű, de mester kezére vall. Ám igazából a kép állítja el a lélegzetemet. Impresszionista alkonyat, amely egyszerre realista, ugyanakkor el is rugaszkodik a valóságtól, mintha a szemlélő álmában nézné a szemhatárt.

– Csodálatos! – sóhajtom, és hallom az áhítatot a hangomban.

Megfordulok, hogy ránézzek és látom az arcán a gyönyörűséget. Nyilvánvaló, hogy ezt a reakciót várta. Mi több, izgatottan várta. Élvezettel tölt el a gondolat. Damien Stark izgul, mit szólok az ajándékához!

– Evelyn említette, hogy maga nem tud betelni az alkonyattal.

A hanyagul odavetett szavaktól újabb kéjes borzongás fut rajtam végig.

– Köszönöm – válaszolom. A szó kevés, hogy kifejezze túláradó érzelmeimet.

Van valami ismerős a festményben. Egy pillanat múlva rájövök, hogy ugyanilyen kereteket láttam a recepciójában. Emlékszem, azok között a festmények között is volt két csodálatos alkonyat.

– Ez az irodájából való?

– Eredetileg ott volt. De most új otthona van egy olyan nőnél, aki igazán képes értékelni a szépséget.

– Maga nem értékelte?

– A szépséget meg kell osztani.

Megfordítom a képet, hogy a falnak támaszthassam. Ekkor veszem észre a kereten a megfakult címkét.

– Monet? Másolat, ugye?

– Eredeti – feleli. – Ha nem az, lesz pár szavam a Sotheby's-hez.

– De... de...

– Alkonyat – mondja határozottan, mintha ez elég lenne, hogy elfojtsa minden ellenkezést. – És magára emlékeztet.

– Damien...

– És ez az ajándék természetesen közel nem olyan értékes, mint az, amit maga hagyott nekem a limóban. – A szeme felcsillan, és kajánul mosolyog. Kéjes, forró nyilallást érzek a lábam között.

– Ó – nyögöm.

A zsebébe nyúl, és előhúz egy falatnyi fehér szatént. Egyfolytában engem nézve, ráérősen az arcához emeli a bugyit, és mélyen beszívja az illatát. Látom, hogy a tekintete elsötétül a gyönyörűségtől, és még jobban áttüzesedek a vágytól. A szék támlájába kell kapaszkodnom.

– Sokkal élvezetesebbé tette az utat az étteremtől a lakásomig. – A hangja átjárja a testem. Szeretnék elbújni benne, de csak a fejemet bírom rázni.

– Kérem! – rimáncodok. – Kérem, ne kezdje újra!

Egy pillanatig azt hiszem, vitatkozni fog. De zsebre dugja a bugyit. Nyelek egyet, amikor elképzelem, hogy a bugyim ott van nála. Visszaadja vajon? Remélem, nem.

Tekintetünk egymásba fonódik, és egy időre mintha kiszívnák a szobából a levegőt. Majd elindul felém, és váratlanul ismét tudok lélegezni, ahogy visszazúdul rám a való világ.

Főlemelem a kezem, hogy visszatartsam.

– Ne, Damien!

– Biztosíthatom, Ms. Fairchild, hogy itt is és a lakásomon is nagyon jól vettem az üzeneteit. – Az arca komolyabb, de látom a szemén, hogy mulat rajtam. Egy kicsit megnyugszom.

– Hála istennek. Az jó. – Veszek egy mély lélegzetet. – Csak mert úgy néz...

– Hogy?

– Mint a csúnya nagy farkas.

– Ezek szerint maga Piroska? Lehet, hogy fel akarom falni, Ms. Fairchild, de ígérem, képes vagyok uralkodni az ösztöneimen. Legalábbis az esetek nagy részében.

– Hát persze. Elnézést. Csak magától olyan...

– Igen?

– Zavarban vagyok – vallom be.

– Valóban? Érdekes. – Tetszik neki a gondolat. Én viszont a homlokomat ráncolom. Úgy érzem, kiszolgáltattam magamat.

– Mindenesetre köszönöm a képet. Gyönyörű.

– De nem fogadhat el ilyen nagyvonalú ajándékot?

– Ugyan már! Imádom. – És azt is imádom, hogy éppen nekem akarja adni.

– Boldogan megtartom, ha csakugyan nekem szánta. Annak ellenére, hogy, tudja...

Hirtelen elhallgatok. Ő nevet.

– Nagyon helyes. Már attól féltem, hogy mivel szokása megtagadni önmagától dolgokat, amiket nyilvánvalóan akar...

Ezt megkaptam. Egy-null oda.

– Tulajdonképpen azt akartam mondani, hogy az illemszabályok értelmében most meg kellene kínálnom egy pohár itallal. – Édesen mosolygok. – De nem teszem, mert azt remélem, hogy elmegy.

– Mert zavarban van tőlem?

– Eléggé – vallom be.

– Látom.

Nyilvánvalóan nem látja, mert még mindig itt ácsorog a lakásomban.

– Nos? – érdeklődök.

– Mit nos?

Sóhajtok.

– Nos, akkor elmegy?

A szeme tágra nyílik a meglepetéstől.

– Elnézést. Nem fogtam fel, hogy a távozásomat óhajtja. Azt hittem, viccel.

Most nekem kell kacagnom. És kacagás közben rájövök, hogy már nem is vagyok zavarban.

– Akkor most iszom egy pohárral. Persze az én bourbonöm valószínűleg nem üti meg a maga mércéjét. De ha mégis kér...

– Tehát maradhatok? – Most nagyon önelégült. És pokolian szexi.

– Azt hiszem, kénytelen lesz. Csak két csőpoharunk van, és ha magával viszi az italt, Jamie berág.

– A világért sem zavarnám meg a lakótársi viszony törékeny egyensúlyát. Elfogadom a meghívását.

– Tisztán vagy jéggel?

– Nekem megfelel úgy, ahogy maga issza.

Megkeresem a nappaliban a whiskyt, és kihozom a palackot a konyhába.

– Kompromisszum – magyarázom, ahogy odaadom neki a poharat egy ujjnyi bourbonnal és két jégkockával. – Én kissé hűtve szeretem, de ha túl sokáig benne hagyja a jeget, megolvad, és túl vizes lesz.

– Akkor gyorsan kell innunk – mondja. Megdönti a poharat, és felhajtja a whiskyt.

– Bocs, de már volt szerencsém magával berúgni. Én inkább elszopogatom a sajátom.

– Kár. Nagyon szórakoztató részegen. – A zsebébe csúsztatja a kezét.

– Kizárt. Meg ne próbálja!

Visszamosolyog rám. Ez egy jó közös pillanat. Itt idéetlenkedünk Damien Starkkal a konyhámban. Ki gondolta volna!

Tölt magának még egy pohárral.

– Még egy okom volt arra, hogy idejőjjek ma este – mondja. – Meg akartam nézni, hogy van, és át akartam adni a festményt. De van még más is. Volna magának egy ajánlatom.

Emészttem a szavait, próbálom értelmezni az érzéseimet. Ajánlat. Ez sok mindent jelenthet. Lehet, hogy a C-Squared-hez van köze. Vagy hozzám. Hozzám és Damienhez.

Nyelek egyet. A legjobb megoldás – a legbiztosabb megoldás – az lesz, ha megköszönöm az ajándékát, és közlöm vele, hogy hallani sem akarok a befejező csavarról. És mégis...

És mégis hallani akarom. A tűzzel játszom, tudom jól.

De az a szomorú igazság, hogy a lelkem mélyén vágyom is rá, hogy megperzselődjek.

– Hallgatom – mondom, majd én is felhajtom a whiskyt. Nem tudom, mit akarok bizonyítani, de elégedetten nézek a szemébe.

– Még egyet? – kérdi szárazon.

– Miért ne?

Tölt a poharamba, és közelebb lép hozzám, hogy odaadja. Érzem teste melegét.

Ha most kinyújtanám a kezem, végighúzhatnám a tenyeremet a mellkasán.

Nézhetném, ahogy a bőröm fölhasad és leég Damien Stark tüzétől. Nem teszem meg, de ugyancsak markolnom kell a poharamat, hogy uralkodhassak magamon.

– Átfésültem Los Angeles és Orange megyét. Végignéztem a neten az ország összes galériáját, mégse találtam meg, amit keresek.

– Az új házához? Arról a festményről van szó, amelyet ki akar akasztani az épülő lakásában? – Ez volt a legutolsó lehetőség, amire gondoltam volna.

– Végül rájöttem, mit akarok, csak hogy az nem létezik. Legalábbis még nem.

Olyan sokatmondóan néz rám, hogy kezdek ideges lenni a pillantásától.

– Nem igazán értem.

– Mint említettem, van egy javaslatom. Magának.

– Aha. Ühüm. Még mindig nem értem.

– Portrét akarok. Magáról. Aktot.

Kinyitom a számat, de nem jön ki rajta hang.

– Hátakt lesz. Maga egy ágy mellett áll, és néz ki egy ablakon, amely az óceánra nyílik. Áttetsző függönyök lengenek maga körül, simogatják a bőrét. A törzse kissé elfordul, megmutatva melle ívét, épp csak sejtetve az egyik mellbimbót.

Az arcát elfordítja. Személyazonossága titok. Azt csak én ismerem. És természetesen maga.

Szavai úgy zúdulnak rám, akár a hullámok, és olyan erős a sodruk, mint az apályé. A lábam között érzem, hogy szinte beszippantanak. Mert kívánom, hogy közszemlére tegyenek, és nemcsak Damien örömére, de azért is, hogy lásson az egész világ. Ismerjenek csak, de maradjak névtelen. Egy magamfajta lánynak nem illik ilyet kívánnia, mert vad és illetlen. Tudom, Damien azt mondaná, hogy művészet és gyönyörű, ugyanakkor tagadhatatlanul van benne egy kis szemérmertlenség. A szép hercegnő mint kiállítási tárgy!

Csakhogy én nem vagyok hercegnő, és rohadtul nem akarok tárgy lenni.

Damien ugyanazzal a pillantással kémleli az arcomat, mint a tanácsteremben.

– Helyes – mondja. – Nem veti el élből a javaslatot. Nekem kell az a kép, Nikki. Már látom is, hogyan fest majd a falon.

Nem nézek rá, a konyhapulton húzogatom az ujjaimat.

– Maga azt hiszi, tudja, mit kap. Pedig fogalma sincs.

Csend. Óvatosan fölnézek. Ráérősen jártatja föl-alá rajtam a tekintetét.

– Valóban?

Elakad a lélegzetem, amikor közelebb lép, és lassan megsimogatja az arcomat, olyan mozdulatokkal, mintha máris műtárgy lennék, törékeny, szépséges és tökéletes.

A gondolattól összerándulok és visszahökölök.

– Nem! – kiáltom. – Ki van zárva! – Vásott mosolyt kényszerítetek az arcomra.

– Talán keressünk magának egy kedves plakátot. Mint a cica a *Hang in there*, *Baby* poszteren. Az olyan cuki lenne!

Hidegen hagyja gyatra humorizálásom.

– Mondjon egy árat, Ms. Fairchild. Mondja meg, mit akar.

– Hogy mit akarok? – Olyan akarok lenni, mint ő. Erős, magabiztos és tehetséges.

De ennyire nem szolgáltatathatom ki magam, ezért leadom a szabvány szöveget:

– Családot akarok – felelem. – Karriert akarok. – Beugrik a szépségversenyző éveimben kapott kiképzés, és hozzáteszem: – Világbékét akarok.

A tekintete valósággal éget, figyelmen kívül hagyja ezeket a sületlenségeket.

Hirtelen ott terem mellettem, megragadja a derekamat, és magához ránt.

Hátraszegem a nyakamat, hogy ránézhessek, és megborzongok attól, amit látok.

Annyira kívánom, hogy lüktet a hús a lábam között. Eszembe jut, amikor megfogott, amikor belém dugta az ujjait, és az izmaim összehúzódnak a vágytól.

Annyira éget, hogy attól félek, már nem fordulhatok vissza. Még jobban félek attól, hogy nem is akarok.

De azért a szemem se rebben, és azt hiszem, semmit sem árulok el magamról.

– Nikki, én megadhatom magának, amit akar – mondja olyan szelíden, hogy már arra gondolok, én győztem. Damien talán látja azt, amit senki más. Talán átlát az álarcomon.

Ez a gondolat egyszerre ijesztő és izgató. Lassan csóválom a fejem, de sikerül összehoznom egy pimasz mosolyt.

– Ma intézi el a világbékét, vagy egy hónapon belül?

– Fizetek magának a portréért – mondja, elengedve a füle mellett a kérdésemet.

– Fizetek magának. Fizetek a festőnek. Szerzek műtermet. Maga üzletasszony, Nikki. Nem ez a legnagyobb vágya? Egy önálló vállalkozás?

Leesik az állam. Ezt is tudja? Ki a fenével beszélt rólam?

– Ez egy olyan lehetőség, ami elindíthatja a karrierjét.

Rázom a fejem, tudomást sem véve a kemény kis rügyről, amelyet áttüzesít Damien javaslata.

– Üzletasszony vagyok, nem modell.

– Maga az *én* modellem. És mindenkinek van ára.

– Nekem nincs.

– Nincs? – Még közelebb lép, süt belőle a kihívás és az önbizalom.

– Egymillió dollár, Ms. Fairchild. Maga megkapja a pénzt, én megkapom magát.